

[Alfred Jensen.]

synspunkter har vi ført frem i forfatningskommissionen, i valglovskommissionen, og vi har stillet ændringsforslag herom.

Det, der er sket, siden vi behandlede spørgsmålet i forfatningskommissionen og i valglovskommissionen, har efter min mening godtgjort, at de følger, denne bestemmelse i § 43 har fået, har virket chokerende på danske vælgere, måske ikke på de mest ildfaste i de store partier, men på folk indenfor mindre partier, og på folk, som måske har tanker og ønsker om at få deres synspunkter ført frem ved selvstændig partidannelse. Det var jo baggrunden for, at det radikale parti gennem det ærede medlem hr. Steen i fjor stillede forslag om, at man skulle vende tilbage til den regel, der var gældende i den foregående valglov. Det forslag gik den kommunistiske gruppe ind for, på samme måde som den går ind for det forslag, der her er fremsat af det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) m. fl.

Det forekommer mig, at tidspunktet for forslagens fremsættelse er særdeles rigtigt, jeg synes, man har valgt et psykologisk godt tidspunkt, idet man har valgt et tidspunkt, hvor man netop diskuterer betimeligheden af disse spærreregler på baggrund af det, der er sket i Tyskland. Jeg synes, man med fuld føje kan drage en sammenligning mellem den tyske valglovs spærrebestemmelser og dem, der findes i den danske valglov.

Jeg har naturligvis lyttet til, hvad der er sagt som forsvaret for at søge at opretholde spærrebestemmelserne i den danske valglov. Det forekommer mig nu, at en del af de bekymringer, der er gjort gældende, er lidet holdbare. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen stod f. eks. og sagde, at det var helt urimeligt, at vælgere, der ville stemme på små partier, kom i den situation, at de ikke vidste, hvem deres stemme egentlig kom til at gavne, idet et parti, som kun havde stemmer til et tiendedel mandat i en storkreds, kunne have vælgere, som stemte på partiet med den virkning, at de fik valgt en anden kandidat, end de egentlig ønskede. Ja, men den indvending gælder jo også de store partier; der er ingen vælgere i de store partier, der kan afgøre, hvem deres stemmer hjælper ind i folketinget. Hvis man skal opnå dette, blev man vist nødt til at lave

valgloven helt anderledes om, og så er der kun det tilbage: at gå over til valg i enkeltmandskredse. Men det er mit parti ikke tilhænger af, og jeg forstår, at flertallet af partierne i denne sal heller ikke er det. Så kan man naturligvis komme med de bekymringer, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen kom med angående vælgernes stemmeafgivning og virkningen for kandidaterne, men jeg synes, man må overlade det til vælgerne selv at afgøre, om de vil være i uvished angående et lille partis kandidater, eller de vil være det angående et stort partis.

Jeg synes også, det er noget urimeligt, når det ærede medlem hr. Holger Eriksen giver udtryk for, at det ikke drejer sig om at udlette de små partier, det kan de selv besørge, siger han. Ja, det er muligt, det ved jeg ikke, men jeg ved i hvert fald, at de store partier gør deres til „selvudslettelsen“. Det kender vi fra sidste valg, hvor der netop blev talt så meget om stemmespillet. Det er jo de store partier, der fører den agitation i marken, ikke for at hæge om de små partier, men for at sikre sig, at disse partier får så få stemmer som overhovedet muligt og egentlig også bliver unddraget stemmer, der burde tilfalde dem, og derfor er det helt urimeligt at diskutere på et sådant grundlag. Sig da hellere rent ud, at det, man ønsker at forhindre, er, at der kommer partier frem, der vil føre en anden politik end de gamle partier, og at man stræber efter at kvæle de små partier.

Det er rigtigt, at man startede med et tal, der var betydeligt højere end 60 000 — jeg ved ikke, hvilke partier man særlig var ude efter, men der er vel ikke noget at sige til, at de partier, der var i nærheden af den grænse, der blev sat, havde en anelse om, at det netop var dem, man var på jagt efter.

Nu siger man, at det spiller ikke så stor en rolle, om man har den ene eller den anden af de to affattelser, der her er foreslået. Hvis det er rigtigt, hvis man kan tage den talen om forskellen på de 60 000 og de 36 000 højtideligt, der her har været ført, hvorfor går man så ikke tilbage til reglen om de 36 000 stemmer? Det fatter jeg ikke. Hvis der virkelig ikke er mere partierne imellem, så lad os få den gennemført, og så skulle der være så nogenlunde tilfredshed, både i